

เรื่องสั้น (Short Story Outline)
ความรักที่หายไป (Lost Love)

Copy writer :

SUDIN CHAOHINFA สูดิน ชาวหินฟ้า
dfilm school / www.igoodmedia.net
e-mail – sudin.expert@yahoo.com
phone – (+66) 8 8291 9232
date – 18 March 2014

Genre :

ชีวิต – drama

แฟนตาซี – fantasy

โครงสร้างการดำเนินเรื่อง (Plot Structure)

ปราชัยเอกกกล่าวไว้ว่า ที่ไต่มีรัก ที่นั่นมีทุกข์
นั่นเป็นเพราะ ความรักเช่นนั้น มันเจ็บด้วย
ความเห็นแก่ตัว แต่ถ้าที่ไต่ มีความรัก ที่มาจาก
การให้ การเสียสละ ที่นั่นก็มีความสุข และเป็น
การให้ ที่ไม่สามารถประเมินมูลค่าแลกเปลี่ยนได้
ความรัก เป็นพลังงานของนามธรรม มนุษย์ผู้
ปรารถนาถือครองความรัก พยายามจะตีมูลค่า
ให้สามารถแลกเปลี่ยนกับเงิน หรือวัตถุสิ่งอื่นได้
การประเมินคุณค่า ของความรัก เป็นแค่วัตถุ
สิ่งของ ที่ซื้อขายกันได้ด้วยเงิน นั่นเป็นความคิดที่
สิ้นเชิง สร้างกับดักให้แก่ตัวเอง เพราะความรัก
ทรงสภาพอยู่ในหลายมิติ มีความอ่อนไหว
อ่อนโยน และมีค่าสูงส่งยิ่งกว่า ปัญญาอันน้อยนิด
ของมนุษย์ จะเข้าถึงได้

คราวไต่ ที่มนุษย์ปล่อยให้ จิตวิญญาณหาย
กว่าน เข้าครอบงำ มักจะประติษฐานอารมณ์อย่าง
หนึ่ง ขึ้นมาเสพ เรียกมันว่า “ริษยา” และแรง
ริษยา จะหล่อหลอมพฤติกรรมอย่างหนึ่ง ที่คอย
กัดกร่อน ทำลาย ความรัก ให้สูญสลายไป เรียก
พฤติกรรมนั้นว่า “โกง” ปราชญ์นิรนามท่านหนึ่ง
ได้นิยาม อารมณ์ริษยา กับ พฤติกรรมโกง ไว้ว่า
“ใครก็ตาม ที่เห็นคนอื่นดีกว่าตน แล้วไม่สบายใจ
คือ คนสันดา ริษยา” และ “ใครก็ตาม ที่รู้สึก

“ได้เปรียบคนอื่น แล้วสบายใจ คือ คนสันดานโกง”

(๑)

จากดินแดนอันลึกลับ แต่เอื้อมถึงได้ด้วยมิติ
ลึกลับ แม้ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า แต่ก็
เข้าถึงด้วยจิตสัมผัส มันอยู่ไม่ไกล แต่จะไปให้ถึง
ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่าย แน่แน่นอน มันเป็นดินแดนในฝัน ที่
เต็มไปด้วยความรัก ความดีงาม และการเสียสละ
ปราชญ์บางคนกล่าวว่า มันเป็นดินแดนที่พระเจ้า
สร้างขึ้น เพื่อให้เป็นที่อยู่อาศัยของมนุษย์และเหล่า
เทพ ที่ทำความดี แต่ความรัก ความดีงาม ก็มี
จุดอ่อน มักจะมองข้ามการตรวจสอบ กลายเป็น
ช่องทางให้ ซาตานบางพวก แฝงตัวเข้ามายึด
ครองถิ่นอาศัย ประปนอยู่ร่วมกับมนุษย์ และแผ่
ขยายเชื้อชั่ว ไปยังมนุษย์ผู้อ่อนแอ

เมืองรักนิรันดร์ แห่งอาณาจักรนิรันดร์
(FOREVERLAND KINGDOM) ตั้งขึ้นทับอยู่
ในดินแดน เนเวอร์แลนด์ (NEVERLAND) อัน
เป็นถิ่นกำเนิดของ ปีเตอร์ แพน แต่อยู่คนละมิติ
สัมผัส ประชาชนในเมืองรักนิรันดร์ มีผิวพรรณ
หน้าตา ที่ไม่แตกต่างกันมากนัก ทั้งหญิงและชาย
ราวกับว่า ในเมืองนี้มีมนุษย์เพียงเพศเดียว
เผ่าพันธุ์เดียว สวมเสื้อผ้าสีโทนขาวและเทา เป็น
หลัก การแยกแยะความแตกต่าง ทางอัตลักษณ์

บุคคล ลังเกตได้จาก หมายเลขไอดีประจำตัวของแต่ละคน

ชาวเมืองรักนิรันดร์ มีชีวิตความเป็นอยู่ ด้วยการบริโภค พลังงานจากความรัก ความรักในเมืองนี้ มีอยู่ทั่วไป ประชาชนสามารถบริโภคความรัก ผ่านท่อใยลึขาวขุ่น ที่เชื่อมต่อระหว่างปลายท่อด้านหนึ่ง กับช่องต่อที่อยู่ด้านหลังศีรษะ บริเวณท้ายทอย กับปลายท่ออีกด้านหนึ่ง ที่เชื่อมต่อกับถังแคปซูล รูปขนมโดนัท ที่ติดแนบอยู่กับหน้าอกของแต่ละคน ความรักที่บรรจุอยู่ภายในนั้น จะดูโปร่งใส ราวกับว่าภายในนั้นว่างเปล่า

เมื่อพลังงานความรัก เริ่มเจือจางลง จนถึงระดับหนึ่ง ก็สามารถเติมเข้าไปใหม่ได้ การเจือจางของพลังงาน ดูได้จากความโปร่งใสของถังแคปซูล หากมีลึขาวขุ่นในสัดส่วนมาก นั่นหมายถึงว่าถึงเวลาต้องเติมพลังงานได้แล้ว

มิฉะนั้น บุคคลผู้นั้น ก็จะมีอาการเหมือนชายคนหนึ่ง ที่ดูซีดเซียว ไร้เรี่ยวแรง เหมือนคนขาดอากาศหายใจ หรือไม่ก็จะมีอารมณ์ฉุนเฉียว โหดร้าย ขุน่ากลัว ซกต๋อยและทุบทำลายข้าวของไปทั่ว แต่ไม่มีอะไรเสียหาย เพราะการกระทำที่เกิดจากการขาดพลังงานความรัก เป็นเพียงภาพลวงตา ไม่มีกำลังเพียงพอ ที่จะทำให้สิ่งของต่างๆ

ฟังลงได้ แม้แต่เปลือกของไขไก่

ยานยนต์ ที่ขับเคลื่อนด้วยพลังงานไฟฟ้าสถิต กลายเป็นพาหนะหลัก พาผู้คนในเมืองนี้ไปยัง จุดหมายปลายทางที่ห่างไกล ได้อย่างปลอดภัย ด้วยสภาพเกือบไร้น้ำหนัก ส่วนการสัญจรใน ระยะใกล้ บ้างก็เดิน บ้างก็ใช้จักรยาน บ้างก็ยืน บนล้อเลื่อน ขับเคลื่อนไปด้วยพลังงานไฟฟ้าเพียง น้อยนิด เมืองนี้ ไม่มีรถยนต์ส่วนตัวให้เห็นบ่อยนัก มันเป็นยานพาหนะสำหรับคนร่ำรวย ซึ่งใน ความรู้ลึกของ คนในเมืองรักนิรันดร์แล้ว ไม่ค่อย พึงพอใจเท่าใดนัก

หนุ่มสาวคู่หนึ่ง พากันเดินเข้าไป ในศูนย์รับ ผักชี้อชายแลกเปลี่ยนความรัก พร้อมด้วย แคมป์ชูลโคนต์ โปร่งใสสะอาด สังกะสีได้จาก หน้าปัทม์วัดคุณภาพและปริมาณ ของพลังงาน อยู่ในระดับดีเยี่ยม เพียงไม่กี่นาที พวกเขา ก็เดิน ออกมา ด้วยเสียงหัวเราะและรอยยิ้ม อย่างมี ความสุข ส่วนทางกับ กลุ่มวัยรุ่นชายหญิงอีก พวกหนึ่ง พากันเดินเข้าไปด้วยความเร่งรีบ แคมป์ชูลของพวกเขา ดูขาวขุ่นมัว

ขณะที่ เด็กหนุ่มคนหนึ่ง กำลังถอดปลั๊กที่อยู่ที่ ด้านหลังศีรษะ เลียบเข้ากับ ที่ต่อที่ช่องบริการ เด็กสาวอีกผู้หนึ่ง ถือการ์ดบรรจุนเงิน

อิเล็กทรอนิกส์ใบหนึ่งในมือ แต่การ์ด เข้าที่
หน้าสัมผัสของช่องบริการ ที่อยู่ถัดจาก ช่องเสียบ
ท่อถ่ายเทพลังงานความรัก หลังจากเติมพลังงาน
ในแคปซูลได้นั้น เรียบร้อยแล้ว

เด็กชายผู้หนึ่ง กำลังจับตามอง การซื้อขาย
พลังงานความรัก ของนักธุรกิจสองคน ในที่
สาธารณะแห่งหนึ่ง พวกเขาแลกเปลี่ยน
ผลประโยชน์กัน ด้วยการต่อท่อพลังงานของกัน
และกัน และใช้การ์ดแตะสัมผัสกัน เพื่อยืนยันการ
ทำธุรกรรม ทุกอย่างดูเป็นธรรมชาติ และเป็นภาพ
ชินไปแล้ว สำหรับคนในเมืองรักนิรันดร์ ที่
สามารถซื้อขาย แลกเปลี่ยน พลังงานความรักได้
อย่างเสรี และกระทำกันได้ทุกๆ หนแห่ง

เด็กชายผู้นี้ รู้ดีว่า พลังงานความรัก มี
แหล่งที่มาจากที่ไหนได้บ้าง นั่นคือเหตุผล ที่เขา
ต้องออกมาจากบ้าน เพื่อมาแสวงหาความรัก
เช่นเดียวกับคนอื่นๆ

พลังงานความรัก ที่คนในเมืองนี้ใช้บริโภค
ส่วนหนึ่ง ได้มาจากความประพฤติทางวัฒนธรรม
ของแต่ละคน อีกส่วนหนึ่ง ได้มาจากการ
แลกเปลี่ยนซื้อขาย การแลกเปลี่ยนซื้อขายความ
รักกัน ของคนในเมืองรักนิรันดร์ มิได้มีจุดประสงค์
เหมือนธุรกิจบนโลกมนุษย์ หากแต่เป็นไปเพื่อ

ความเคียดแค้น ความปรารถนาที่ซึ่งกันและกัน
คู่เดียวกับโศกเศร้าที่มีน้ำนมเต็มเต้าแล้ว จำเป็นต้อง
วิตมนั้นออกจากเต้าเสีย

คนส่วนใหญ่ จะส่งยิ้มทักทายกัน กล่าว
ทักทายกัน แตะมือสัมผัสกัน บ้างก็เข้าสวมกอด
กัน นั่นเป็นวิถีชีวิตปกติ ที่ก่อให้เกิดพลังงานความ
รัก พลังงานเหล่านั้น จะค่อยๆ ไหลไปสะสมอยู่ใน
แคลซูลของแต่ละคน

นั่นเป็นพลังงานเพียงเล็กน้อย ความรัก จะ
เพิ่มพลังสูงขึ้น เมื่อบุคคลผู้นั้น ประพฤติตนเป็นผู้
เสียสละเพื่อผู้อื่น หรือจิตอาสาเพื่อส่วนรวม สิ่ง
ที่ทำนั้น ยิ่งถ้าเสี่ยงอันตราย และเป็นประโยชน์
ต่อส่วนรวมมากเท่าใด พลังความรักก็จะเพิ่ม
สูงขึ้น ตามสัดส่วน และนั่นคือ มูลค่าแห่งพลังงาน
ความรัก ที่สามารถนำไปแลกเปลี่ยนซื้อขาย ให้แก่
คนที่ขาดแคลน ไม่ว่าจะผ่านศูนย์กลางซื้อขาย
แลกเปลี่ยน หรือติดต่อแลกเปลี่ยนด้วยตัวเอง ก็
ตาม พลังงานความรัก ถือเป็นทรัพย์สินสาธารณะ
ของคนในเมืองนี้

(๒)

เอเวอลีน เป็นลูกสาวคนเดียวของครอบครัว
หนึ่ง และเป็นเด็กเจ้าอารมณ์ ที่เอาแต่ใจตัว
เพราะถูกอบรมเลี้ยงดูมาอย่างผิดๆ จาก

ครอบครัว ของนักธุรกิจผู้ร่ำรวย จากการทำธุรกิจ
ซื้อขายแลกเปลี่ยนความรัก เขามุ่งสะสมเงิน
มากกว่าคุณค่าของความรัก เพราะคิดว่า ความ
รัก เป็นสิ่งของที่ซื้อหามาเมื่อใดก็ได้ ถ้ามีเงิน เมื่อ
โตเป็นสาว เอเวอลีน จึงได้รับมรดกทางความคิด
จากคนรุ่นพ่อรุ่นแม่ อันเป็นหาญนระกรรมของเธอ
ในเวลาต่อมา

“มีอะไร ไม่สบายใจรี ลูกรัก”

“เปล่าค่ะ”

“เปล่าอะไรกัน พ่อเห็นลูก ทำหน้าอย่างนี้มา
หลายวันแล้ว มีอะไร ก็บอกพ่อมาเถอะ”

“ก็ เค้า ชอบทำอะไร เกินหน้าลูก”

“**ไซมอน** นะเธอ เค้าทำในสิ่งที่ลูกทำไม่ได้
จะไปคิดมากทำไม มันก็ดีแล้วนี่ เค้าเป็นผู้ชาย ที่
มีเสน่ห์ เหมาะสมกับลูกแล้ว”

ต่อมา เอเวอลีน แต่งงานกับ ไซมอน นัก
ธุรกิจหนุ่ม ที่พ่อกับแม่หมั้นหมายให้ และอยู่กิน
ด้วยกัน สร้างฐานะร่ำรวยต่อยอดจากคนรุ่นพ่อ
ความร่ำรวยของเธอนั้น กลับเป็นปัญหาทางสังคม
ในเวลาต่อมา เพราะเป็นความร่ำรวย ที่เกิดจาก
การเอาเปรียบคนอื่นมาทั้งสิ้น จนผู้คนในเมืองนี้
รังเกียจพฤติกรรมความเห็นแก่ตัว ของคนใน
ตระกูลนี้

ในความถี่ มักมีความชั่วช้อนอยู่ และในหมู่
ความชั่ว ก็มีความดีชุกช้อนอยู่ เช่นกัน เอเวอลีน
ยังไม่ถึงนิสัยเต็ม กลับเพิ่มความเห็นแก่ตัวมากขึ้น
และนั่นหมายถึงว่า เธอย่อมบริโภคพลังงานความ
รัก อย่างสิ้นเปลือง และเพราะความร่ำรวยของ
เธอ ทำให้เธอคิดว่า ความรัก เป็นสิ่งที่เธอหาซื้อ
มาได้ อย่างง่ายดาย แต่สามีของเธอไม่คิดเช่นนั้น

“คุณผู้หญิงคะ” **นี่นา** หญิงรับใช้ พุดเตือน
“คุณรู้ตัวบ้างไหม? ลับคาห์นี่ คุณใช้พลังงาน
เกินไปมากแล้วนะคะ”

“ทำไม ฉันมีเงิน ฉันจะซื้อมาเท่าไรก็ได้ เงิน
นี่ มันก็สมบัติของพ่อฉัน”

คำพูดค้าน ของเอเวอลีน ทำให้ไซมอนผู้เป็น
สามี รู้สึกเป็นห่วงในความคิดเห็นที่ผิดๆ ของ
ภรรยา เขาจึงเตือนภรรยาเข้าไปอีกว่า

“แต่พลังงาน ไม่ใช่ของคุณคนเดียวนะคะ”

“แต่ฉันมีสิทธิ์จะซื้อมัน ไม่ใช่เหรอ?” เธอ ยัง
เถียงไม่เลิก

...

เอเวอลีน ให้กำเนิดลูกชายคนหนึ่ง ชื่อ**พาย**
เธอตั้งใจจะเลี้ยงดู ให้เขาเป็นแบบที่เธอเป็น แต่
เมื่อเด็กโตขึ้น เขากลับเป็น ในสิ่งที่ตรงกันข้ามกับ
ที่เธอหวัง

ชีวิตของเอเวอลีน เริ่มหักเห ตอนลูกชายของเธอ อายุได้ 8 ขวบ สามีทนนิสัยเลวๆ ของเธอไม่ได้ จึงทิ้งเธอไป พ่อกับแม่ก็ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตทั้งคู่ ปล่อยให้เธอดูแลธุรกิจเพียงลำพัง คนรับใช้ใกล้ชิดต่างทยอยพากันลาออกไป เพราะทนนิสัยของเธอไม่ได้ ธุรกิจก็เริ่มซบเซา คนทั้งเมือง รังเกียจพฤติกรรมที่เห็นแก่ตัวของเอเวอลีนมากขึ้น แต่เธอก็ยังตกอยู่ในความประมาท เพราะคิดว่าทรัพย์สินสมบัติ ที่พ่อแม่เก็บไว้ให้ ยังมีอยู่เยอะ มันมากพอที่จะหาซื้อความรัก ได้ตลอดชาติ

เอเวอลีน กลายเป็นสาเหตุแห่งความวุ่นวายของคนในเมืองนี้ อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน

“คนนี่ไซ่ไหม้” หญิงคนหนึ่ง พูดกับเพื่อนบ้าน “ที่ใช้พลังงานความรักของเราไปจนหมด”

“ไซ่ คุณซิ! ฉันเพิ่งขายความรัก ให้คุณย์ พลังงาน เมื่อวันก่อน วันนี้มันก็ซื้อไปจนหมด จนไม่เหลือเผื่อให้คนอื่น พวกเขาคิดว่า ความรักในเมืองนี้ เป็นของพวกเขาคงคนเดียวหรืออย่างไรนะ”

“เอเวอลีน ออกไป ๑ ๑”

เสียงตะโกนขับไล่ เริ่มดังขึ้น เพื่อนบ้านคนอื่น ๆ รู้เข้า ก็ทยอยเดินออกมาชุมนุมด้วย โดยที่พวกเขาไม่รู้ตัวด้วยซ้ำไปว่า ทุกครั้งที่คำก่นด่า ถูกปลดปล่อยออกไป ควันขาวก็เริ่มปรากฏให้

เห็นในแคปซูลโคเคนท์ของพวกเขา มากขึ้น ๆ

ความเกลียดชังของผู้คน เพิ่มทวีสูงขึ้น เมื่อ เอเวอลีนออกจากบ้านเวลาใด และพบเห็นเธอที่ใด ก็จะถูกคนรังเกียจ บางคนที่ทนไม่ได้ ก็ส่งเสียงคำ ทอ ชับได้ ยี่งนานวัน ผู้คนที่บริโภคนพลังงานความ รัก สูงมากขึ้นไปโดยไม่รู้ตัว เพราะเหตุแห่งความ เกลียดชัง ซึ่งเป็นอารมณ์ ที่คุกคามพลังงานความ รัก อย่างสูญเปล่า และเป็นเหตุให้ พลังงานความ รัก ที่เก็บไว้ในคลังบริการรับแลกเปลี่ยนซื้อขาย ลดลงอย่างรวดเร็ว

“วันนี้ คุณผู้หญิง ไม่ออกไปข้างนอกหรือ ค่ะ?” นิน่า หญิงรับใช้ ถาม

“จะให้ฉันออกไปได้ยังไง” เอเวอลีน พุด “เธอ ไม่เห็นริว่า ฉันถูกคุกคาม ฉันอยู่แต่ในบ้าน ก็อึด อึดจะแย่อยู่แล้ว เธออย่ามาทำให้ฉันอึดอึดมากขึ้น ไปกว่านี้เลย”

“แต่พลังงานของคุณผู้หญิง ไกลจะหมดอีก แล้วนะ” นิน่า สังเกตควันสีขาว ในแคปซูลโคเคนท์ ของนายหญิง

“เธอก็ออกไปซื้อมาสิ!”

“แต่ ฉันเพิ่งออกไป เมื่อสองชั่วโมงที่แล้วนะ”

“มันเป็นหน้าที่ของเธอ ไม่ใช่รี? ถ้าชี้เกียจนัก ก็หิวถึงนั้นไปด้วย” เอเวอลีน ชี้ไปที่ ถังแคปซูลไป

ใหญ่ “นี่เงินของฉัน ไป ออกไปได้แล้ว”

เอเวอลีน ส่งการ์ดให้นิน่า นิน่า จึงออกไปตามหน้าที่ เธอทำเช่นนั้นทุกวัน จนเงินที่เก็บสะสมไว้ร่อยหรอลงไปเรื่อยๆ

สถานการณ์ขาดแคลนพลังงานความรัก ของเมืองรักนิรันดร์ ก็กลับสู่ภาวะปกติ เมื่อเอเวอลีนหายไปจากที่สาธารณะ แต่เอเวอลีน กลับบริโภคพลังงานหนักขึ้น ราวกับติดยาเสพติด เพียงไม่กี่วัน เธอก็บริโภคพลังงาน จนหมดเกลี้ยง และไม่สามารถหาพลังงานความรัก มาเติมได้อีกต่อไป นิน่า คนรับใช้คนสุดท้าย ก็เพิ่งถึงเธอและถูกไป

(๓)

ในที่สุด ครอบครัวของเอเวอลีน ก็ไม่เหลือใครเลย นอกจาก พาย ลูกชายเพียงคนเดียว และเงินที่เก็บสะสมไว้เป็นก้อนสุดท้าย ก็ใกล้จะหมด บ้านก็ดูเศร้าหมองลง และรกร้าง เพราะไร้คนดูแล ต้นไม้ที่เคยสดใส เปิดดอกรับอรุณในยามเช้า มาบัดนี้ก็ดูซีดเหลือง เหี่ยวแห้ง ใบร่วง ไร้ดอก ถนนหน้าบ้านก็ดูเงียบเหงา ไม่มีผู้คนเดินผ่าน มีเพียงลมพัดกรรโชกผ่านมา นานๆ ก็ดูบหนึ่ง กวาดลากใบไม้แห้ง ให้เคลื่อนไปกองรวมกันที่ริมถนน

เข้าวันหนึ่ง หลังจากเอเวอลีนตื่นนอน เธอรู้สึกอ่อนเพลียอย่างหนัก ภายในแคปซูลโคไนท์ของ

เธอ เต็มใจไปช่วยควีนลี่สาว แต่เธอกระหายความรักขนาดหนัก จึงต่อท่อพลังงานกับถังเก็บพลังงานไปใหญ่ ที่เธอเชื่อมั่นไว้เมื่อหลายวันก่อน แต่ไร้ผล

“โธ้ย! อะไรกันเนี่ย หมดอีกแล้วหรือ? ... นี่น่า เธอไปมุดหัวอยู่ที่ไหน?”

เอเวอลีน มีอาการเคลื่อนไหว เชื่องช้าลง เหมือนคนเมา มือไม้ปิดป้าย ไชว่คว่าไปทั่ว โดนข้าวของที่อยู่ที่ใกล้และขวางทางมือของเธอ ร่วงหล่นลงมา เสียงดังออกไปนอกห้อง พาย ตกใจ จึงวิ่งเข้ามาดูแม่

“แม่ แม่ครับ! นี่น่า เขาไม่อยู่แล้ว แม่จะเรียกเขาทำไม?”

“มันหายไปไหน? มันมีหน้าที่ต้องไปซื้อความรักมาให้ฉัน นี่น่า แก่ไปมุดหัวอยู่ที่ไหน? ฉันหิวจะตายอยู่แล้ว อีนั่งสารเลว”

พาย รู้สึกเวทนาแม่มากเหลือเกิน เขาคงต้องพึ่งตัวเองในยามนี้ ถึงคราวที่เขาต้องโตได้แล้ว มีเพียงเขาคนเดียว ที่จะดูแลช่วยเหลือแม่ได้ในตอนนี้ ความเป็นเด็กไม่ใช่อุปสรรค แต่ความกตัญญูต่างหาก สำคัญกว่า แม่ให้กำเนิดชีวิต ร่างกายมาเกินแปดปีแล้ว มันคงถึงเวลาที่เขาจะต้องตอบแทนแม่ นี่คงเป็นบทเริ่มต้นของลูกกตัญญู พาย ปาดน้ำตาที่ไหลออกมา แล้วเข้าไป

พระองค์แม่

“แม่ครับ รอดักประเดี่ยวนะ ผมจะออกไปซื้อ
ความรักมาให้แม่เอง”

“แต่ลูกยังเป็นเด็กอยู่นะ ใครเขาจะขายให้เด็ก
ล่ะ?”

“ก็ต้องลองดูครับ ผมจะพยายาม”

ผ่านไปไม่นาน พายก็กลับมา พร้อมด้วย
แคปซูลที่ใส่สะอาด บนหน้าอกของเขา พายรีบต่อ
ท่อพลังงานของแม่ เข้ากับท่อพลังงานของตน
เพื่อถ่ายเทความรักให้แม่ เธอรีบเสพความรักนั้น
อย่างมูมมาม ชั่วครู่ เธอจึงรู้สึกดีขึ้น

เอเวอลีนดูดดื่มพลังงานความรัก ท่ามกลาง
หยาดน้ำตาของลูกชาย ไม่นาน เธอก็เสพความรัก
จนหมดแคปซูล เอเวอลีน จึงเอาการ์ทับบรรจุเงิน
ของตน ส่งให้ลูกชาย

“ลูกทำได้ดี เขา เหนื่อยไป ออกไปซื้อให้แม่อีก”

พาย มองการ์ทับบรรจุเงินของแม่ ด้วยความ
เสียดาย

“ออกไปซิ ออกไปได้แล้ว เร็วๆ”

พาย ออกไปเร่ซื้อความรัก มาให้แม่ เขาทำ
เช่นนั้นอยู่หลายวัน ในที่สุด เพื่อนบ้านก็รู้ความ
จริง

“นี่เธอ เต็กคนนั้น มาอีกแล้ว” เพื่อนสาวคนหนึ่ง พูดยกับเพื่อน “เมื่อวานฉันเพิ่งขายความรักที่บริสุทธิ์ที่สุดของฉัน ให้เขาไป วันนี้มาอีกแล้ว ทำไมใช้พลังงานสิ้นเปลืองจัง เต็กตัวเล็กๆ แค่นี้”

“ฉันจำได้แล้ว ลูกของ เอเวอลีน” เพื่อนอีกคน บอก

“เอเวอลีน!”

พาย ไม่มีเวลาจะไปสนใจใคร เขาเพียงพยายามดูแลแม่ อย่างใกล้ชิด เมื่อถึงเวลา พายก็ออกไปซื้อความรักในที่ชุมนุมชน เหมือนเช่นทุกครั้ง แต่คราวนี้ ไม่มีใครขายให้ ด้วยสาเหตุที่ แม่ของเขา เป็นคนไม่ดี วันนั้น เขากลับบ้าน ด้วยความรู้สึกห่อเหี่ยว แคบชุดบนหน้าอกของเขา ยังมีวันชาวชุนกระจายอยู่ทั่วไป

เมื่อพายเข้าไปหาแม่

“ได้แค่นี้เองรี ... นี่ลูกมัวไปเล่นกับเพื่อนๆ อีกแล้วละซี จึงไม่มีเวลาไปซื้อความรักมาให้แม่ แค่นี้จะพออะไร” เอเวอลีน คูลูกชาย พายก้มหน้านิ่ง น้ำตาซึม ไม่ปริปากพูดใดๆ แต่เอเวอลีนไม่ทันสังเกต เพราะมัวแต่ยุ่งอยู่กับความหิวกระหายของตัวเอง เธอจึงคิดว่าการ์ดบรรจุนเงินอีกใบ ส่งให้ลูกชาย ออกไปซื้อความรักมาให้อีก

“แต่แม่ครับ นี่มันเงินใบสุดท้าย แม่เก็บไว้

ดีกว่า ถ้าใช้หมดตอนนี้ ต่อไปเราจะเอาที่ไหนใช้ครับ”

“นี่ ไม่ต้องมาสอนแม่ แม่ให้ออกไป ก็ไปซื้อมาสิ อย่าเถียงแม่นะ”

น้ำตาของพายุเริ่มไหลออกมา ทั้งสงสารแม่ ทั้งเสียดายเงิน ถ้าเงินหมดคราวนี้ พวกเขาจะไม่มีเงินเหลืออยู่เลย พายุถึงเล จึงทำให้แม่โกรธ และยิ่งโกรธ ใบหน้าของแม่ก็ยิ่งซีดเซียว

“แน่ะ ยังจะมายืนเกะกะอยู่อีก คิดจะเป็นลูกอกตัญญูรึไง ห่า?”

คราวนี้ พายุร้องไห้ออกมาเบาๆ เขารู้สึกสับสนในสิ่งที่แม่พูด แต่ความรู้สึกสงสารแม่มีมากกว่า ทำให้ความสงสัยถึงเล และความด้นสนหยุดลงชั่วคราว พายุเชื่อแม่อีกครั้ง

“อ้อ! อีกอย่างนะ บอกกับคนพวกนั้นไปว่าแม่เป็นคนดี” เอเวอลีน บอกกับลูก

“เขาจะเชื่อหรือครับ แม่?” พายุ แย้งแม่

“เชื่อดี! เพราะลูกเป็นเด็ก เด็กพูดอะไรแล้วผู้ใหญ่จะเชื่อเสมอ อีกอย่างนะ ถ้าคนโกธๆ บ้านเรา ไม่ขายให้ ลูกก็ออกไปหาซื้อ ที่อื่นสิ ยิ่งไกลยิ่งดี อย่าลืมไปมั่วว้างเล่นอีกล่ะ รีบไป”

พายุออกไป และทำตามแม่สั่ง บอกกับคนทั่วไปว่า แม่ของเขาเป็นคนดี แม่ของเขาเป็นคนดี

และถ้าไม่มีใครเชื่อ เขาก็ไปในที่ห่างไกลออกไป ที่
คนยังไม่รู้จักเบื้องหลังของแม่ แต่ความชั่วร้าย
ของเธอ ได้แพร่กระจายไปสู่ธารณะ อย่างรวดเร็ว

“แม่ผมกำลังจะตาย แม่ผมเป็นคนดี ช่วยผม
ด้วยนะครับ”

ทุกคนส่ายหน้า แสดงความรังเกียจ ไม่ขาย
ความรักให้ แม้ว่า พายจะพยายามเพิ่มราคาความ
รัก ให้สูงขึ้น แต่ก็ไม่มีใครขายให้ พายจึงเดินกลับ
บ้าน ด้วยความผิดหวัง โดยไม่มีใครขายความรัก
ให้เลย แม้แต่คนเดียว

“มาแล้วเหอ ... อะไรกัน แม่หิวจะแยะอยู่แล้ว
แกไปมัวทำอะไรอยู่ จึงไม่ได้ไปซื้อความรักมาให้
แม่”

“แต่แม่ครับ ผมพยายามแล้ว ผมทำทุกอย่าง
ที่แม่บอก”

“ไม่จริง ถ้าทำตามที่แม่บอก ทำไมซื้อไม่ได้เลย
ล่ะ?”

พายไม่ยอมปริปากพูด คำก่นด่าต่อว่าแม่ของ
เขา มันเจ็บราวลึกไปถึงชั่วหัวใจ จนแทบฟังไม่ได้
... คนสารเลว เห็นแก่ตัว ไม่มีน้ำใจ ไร้พรหมเพราะ
เอาเปรียบคนอื่นทั้งเมือง แบ่งแยกชนชั้น รังเกียจ
คนที่มีฐานะต่ำกว่า หลีกเลียงภาษี ไร้เหตุผลตัว
โดยไม่เกรงใจว่าจะก่อความเดือดร้อน ให้แก่คนอื่น

พายุไม่อยากจะให้แม่ได้ยินคำตำหนิเหล่านั้น แม่ของใคร ใครก็รัก ลูกเองยังรับไม่ได้เลย แม่ก็คงรับไม่ได้เช่นกัน แต่ถ้าจะอธิบายให้แม่ฟังตอนนี้ แม่คงไม่ยอมรับฟังแน่ๆ พายุจึงนั่งไว้จะดีกว่า

“แก คงมัวไปเหลวไหลที่อื่นมากกว่า ไม่รู้เลยรู้ว่า แม่กำลังรออยู่ แกมันลูกอกตัญญู ไม่รู้บุญคุณของพ่อแม่ ที่เลี้ยงดูมา ไซ้สิ ตอนนี้เหลือฉันคนเดียว ที่ไม่มีใครอยู่บ้านนี้ แกก็อีกคน ไปเลยนะ ถ้าหาซื้อความรักมาให้แม่ไม่ได้ ก็อย่ากลับมา ให้แม่เห็นหน้าอีก ไป!”

(๔)

พายุเสียใจมาก เสียใจที่ ทำไมคนพวกนั้น จึงมาตุ่ค่าว่าแม่ของตน แม่จะชั่วจะเลว ตามที่เขาตำหนิหรือไม่ เขาไม่รู้ เขารับรู้เพียงว่า แม่ออกจากบ้านไปไหนไม่ได้ และแม่ก็ใช้พลังงานสิ้นเปลืองมากขึ้นทุกวัน พายุรู้สึกเห็นใจ นีน่า ขึ้นมาทันที เธอออกไปซื้อความรักมาให้แม่ ก็คงจะถูกแรงกระทบเช่นเดียวกับที่ตนได้รับเช่นกัน

พายุเคยถามนีน่าว่า ทำไมต้องออกไป นีน่าตอบว่า แม่ของเขาเป็นคนใจร้ายเกินไป ที่จะอยู่รับใช้ต่อไปได้ นีน่า เป็นสมาชิกในครอบครัวคนสุดท้าย ที่อยู่ให้เขาเห็น และอยู่ให้เขาได้กล่าวคำอำลา นั้นเขาเป็นคนอื่น ไม่ต้องรับผิดชอบ

ครอบครัวของเขา แต่เขาต่างหาก ที่ยังมีแม่ ชีวิตของเขาเหลือแม่เพียงคนเดียว ความหวังที่จะให้พ่อกลับมา นั้น เลือนรางเสียแล้ว พ่อจากไปโดยไม่ได้กล่าวคำอำลาเลย พ่อคงไปด้วยเหตุผลเดียวกับ ที่นี่นำจากไป

“ฮือ ฮือ ฮือ”

พายุ รู้สึกสับสน และเสียใจ เขาเดินร้องให้ออกจากบ้านไป อยากรู้ทิศทาง พายุรู้สึกว่าเหวไร่ที่ฝั่ง เขาเดินไปเรื่อยๆ จนถึงโคนต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่ริมสระน้ำใหญ่ เขาค่อยๆ คลานเข้าไปนั่งที่รากไม้แขนงหนึ่ง ที่มีปลายยื่นล้ำเข้าไปบนผิวน้ำ พายุ นั่งลงแล้วก็ร้องไห้คร่ำครวญ เพื่อระบายความทุกข์ที่อัดแน่นอยู่ในหัว ให้เบาบางลง

“นั่นใครกัน มานั่งร้องไห้ ส่งเสียงรบกวนข้า?”

เสียงกระซิบแผ่วเบา ดังออกมาจากต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ มันแผ่วเบามาก จนพายุไม่ได้ยิน แต่เสียงคร่ำครวญของพายุ ได้ถูกแปลเป็นอีกภาษาหนึ่ง ให้สิ่งลึกลับในต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ รับรู้ได้ สิ่งนั้นจึงรำพึงกับตัวเองว่า

“เด็กคนนี้เป็นเด็กดี มีความกตัญญู แต่มีแม่ที่เลว แต่เราจะต้องพิสูจน์ก่อนว่า เขาเป็นเด็กดีจริงหรือเปล่า ถ้าดีจริง เราจำเป็นต้องช่วย”

ขณะที่พาย นั่งเหม่อมองเงาของตัวเองในน้ำ ก็มีเหยี่ยวตัวหนึ่ง ค่อยๆ โผล่ขึ้นมาจากสระน้ำ ไกลๆ กับที่เขานั่งอยู่ แล้วคลานขึ้นไปบนบก ค่อยๆ คืบคลานเข้าไปหาเด็กชาย

“อู๊บ! นั่นตัวอะไร?” พาย ขยับตัวลุกขึ้น และ อุทานถาม ด้วยความตกใจ

เหยี่ยวตัวนั้น ค่อยๆ คลานเข้าไปหาพาย แม้ว่า พาย ยืนต้นตระหนกอยู่ แต่ก็ไม่ได้คิดจะหนีขึ้นไปบน ฝั่ง ด้วยความประหลาดใจและความอยากรู้ เขา หยุดรอดูท่าทีของมัน มันอาจจะมาตีก็ได้ ถ้าเป็น สัตว์ร้าย คงจะลอบกัดทำร้ายไปนานแล้ว และอีก เหตุผลหนึ่ง ที่ทำให้เขายังรีรอดูมัน เพราะมันเป็น สัตว์ที่ประหลาดที่สุด เท่าที่เขาเคยเห็น

“ตัวเป็นสีทอง ไซ่ทองคำหรือเปล่า?” พาย พุดกับตัวเอง

เมื่อได้ยินคำพุดของเด็กชาย ทำให้เหยี่ยว ประหลาดตัวนั้น สดุดหยุดนิ่งครู่หนึ่ง ชูหัวชะโงก ให้สูงขึ้น และจ้องมองหน้าเขา โคร่งหัวไปมา แทน คำตอบรับ ที่เด็กชายผู้นี้ เห็นในสิ่งที่มันต้องการให้ เห็น รวากับว่า นี่คือนิทพิสุจน์ว่า เขาเป็นเด็กดี จริง

“ฉันอาศัยอยู่ในต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์นี่” เสียงพุด จาก เหยี่ยวทองคำ

“พูดได้ช่วยหรือ?” พาย ถาม

“ได้สิ เธอต้องการอะไร มีเรื่องทุกข์ร้อนอะไร
รี?” เขี่ย ถามขึ้น

พาย นั่งลงที่กิ่งไม้กิ่งเดิม และก้มหน้านิ่ง
ความลับสน ความทุกข์เข้าครอบงำเขาอีกครั้ง ...
พายคิดว่า จะมีใครมาช่วยเขาได้เวลานี้ แม้แต่ตัว
ของเขาเอง ก็ยังหาทางออกไม่พบเลย แล้วนี่เป็น
คนอื่น เป็นเพียงสัตว์ตัวหนึ่ง ที่ไม่รู้เรื่องราวใน
ครอบครัวของเขา จะมาช่วยอะไรเขาได้

“ช่วยได้สิ!” เขี่ย เอ่ยขึ้น

พาย รู้สึกดีใจขึ้นมาทันที ความตกใจเมื่อครู่
หายไปสนิท ความอยากรู้อยากเห็น เข้ามาแทนที่
พาย เริ่มรู้สึกคุ้นเคย ที่เขี่ยพูดจาภาษามนุษย์ได้
เมื่อเขี่ยเห็นว่า เด็กเริ่มไว้วางใจตนแล้ว พอจะ
สื่อสารกันรู้เรื่อง มันจึงพูดขึ้นว่า

“เธอเป็นเด็กดี ต้องการหาซื้อความรักไปให้
แม่ ใช่ไหม?”

“ใช่ ... เอ่อ ใช่ครับ” พาย ตอบ

“ฉันจะช่วยเธอ ฉันมีความรักที่จะมอบให้แม่
ของเธอ ได้มากเท่าที่ต้องการ”

“จริงหรือ?”

“จริงสิ”

พายุดีใจมาก จึงทำตามคำแนะนำของเหี้ย
พายุอุ้มเหี้ยกลับไปบ้าน เพื่อเอาไปให้แม่ เมื่อ
ไปถึงบ้าน เขาวางเหี้ยไว้นอกบ้าน ก่อนเปิดประตู
เข้าบ้าน พายุตะโกนเรียกแม่ด้วยความดีใจ ทันทีที่
แม่เห็นลูกชาย

“อ้อ! กลับมาแล้วเรอะ ไหนล่ะความรัก เอา
มาให้แม่เร็วๆ”

“แม่ต้องดีใจแน่ๆ เลย รอดเดี๋ยวนี้ครับ”

พายุ เปิดประตูบ้านหายออกไป กลับมาพร้อม
ด้วยตัวเหี้ยที่อุ้มอยู่ในอ้อมกอด และบอกแม่ด้วย
ความดีใจ แต่เอเวอลีนไม่ได้ดีใจด้วย ที่เห็นลูกชาย
อุ้มเหี้ยเข้าบ้าน

“นี่แก อุตริอะไรขึ้นมา อุ้มมันเข้าบ้านทำไม?”

“แต่แม่ครับ เค้ามีความรัก จะให้แม่”

“ไอ้สัตว์เดรัจฉานนี่นะ จะมีความรักให้แม่ ตัว
ก็เหม็น มันน่าดูชะที่ไหนห่า”

“แม่ครับ เค้าไม่ได้เป็นอย่างที่แม่เห็นนะครับ”

“แกยังจะเถียงอีกหรือ มันเป็นสัตว์กาลีบ้าน
กินของโสโครก ตัวก็ดำอย่างนี้ แกยังอุ้มมันลงอีก
หรือ”

“แต่แม่ครับ แม่กำลังจะตาย เขาช่วยแม่ได้
จริงๆ” พายุ ยืนยัน จะให้แม่เชื่อ

“อย่าเข้ามาใกล้ฉันนะ แกมันถูกเนรคุณจริงๆ พาดิวเสียดมาให้แม่ เขาไปเลย เขามันออกไป เขาออกไปให้ไกลๆ เลย ต่อไปแกไม่ใช่ลูกฉัน ออกไป”

ไม่มีประโยชน์อะไร ที่จะอธิบายเหตุผลให้แม่ ฟังในตอนนี้ พายารู้สึกเสียใจมาก แต่เขาก็ไม่โกรธแม่ เพื่อไม่ให้แม่ต้องสูญเสียพลังงานไปมากกว่านี้ พายจึงจำเป็นต้องออกไป รอให้แม่หายโกรธก่อน แล้วค่อยหาทางกลับมาช่วยแม่ทีหลัง พายอุ้มลั๊วที่แม่รังเกียจออกไปแล้ว เอเวอลีน ก็ปิดประตูโครมทันที โดยไม่สนใจความรู้สึกของลูกชาย ตัวเธอเอง ก็กำลังหมดเรี่ยวแรงไปทุกขณะ เพราะขาดพลังงานความรักมาหลายชั่วโมงแล้ว

พาย อุ้มเหยี่ยวทองคำ กลับไปที่เดิม และร้องไห้เสียใจหนักขึ้น คราวนี้เขาหมดหนทางช่วยแม่จริงๆ แม่และเขา ไม่เหลือใครอีกแล้ว เงินก็ไม่มี ถ้าขาดเขาไปอีกคน แม่คงตายแน่ๆ อีกประการหนึ่ง เขาก็แค่เด็กคนหนึ่ง จะมีปัญญาหาเลี้ยงแม่ได้อย่างไร นอกจากว่า เขาจะต้องทำความดีให้มากๆ เข้าไว้ เขาจะต้องสร้างความดีให้มากกว่าอีกเท่าตัว เพื่อให้ความดีนั้น แปลงเป็นพลังงาน ไว้เลี้ยงตัวเขาเองและแม่ให้อยู่รอด

พญาเหยี่ยวทองคำ รู้สึกสงสารเด็กชายมาก

หลังจากที่พ่าย วางเหี้ยลงกับพีน โกล์โคนตันไม้ คักดีลิตีแล้ว มันจึงพูดกับเขาว่า

“อย่าเสียใจไปเลย ฉันขออาสาเอาความรัก ไปให้แม่ของเธอ คัวยตัวฉันเอง ขอให้เธอรอดฉัน อยู่ที่นี่ อย่าไปไหน ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ให้รอดฉัน กลับก่อน ตกหลงไหม?”

“ครับ”

พ่าย ไม่ค่อยเชื่อในสิ่งที่เหี้ยพูดมากนัก เพราะ ขณะที่เขาอยู่คัวย แม่ยังไม่เชื่อเลย แต่ถ้าเหี้ยจะไป พูดกับแม่ตามลำพัง แม่จะรับฟังหรือ แต่ไม่มี หนทางอื่นที่ดีกว่านี้ พ่ายจึงยอมจำนน เชื่อฟังเหี้ย ทองคำอีกครั้ง

(๕)

เหี้ยทองคำ หายไปนาน ราวชั่วโมงเศษ จน เต็กชาย รู้สึกกระวนกระวายใจ ใจหนึ่งเป็นห่วงแม่ เพราะเขาทิ้งแม่ไว้นานเกินไปแล้ว แต่อีกใจหนึ่ง ก็ นึกถึงคำสัญญา ของพญาเหี้ยทองคำ ให้รอดอยู่ที่นี่ แต่เมื่อเวลาผ่านไป ความห่วงใยแม่ก็รุมเร้าจิตใจ หนักขึ้น และหนักขึ้น พ่ายไม่อยากรู้เหตุผลหรอก ว่า ทำไมเขาต้องรอเหี้ยทองคำอยู่ที่นี้ด้วย มันนาน เกินไปแล้ว

ขณะที่พ่ายกระวนกระวายใจ และจะขยับตัว ลุกขึ้น เขาก็เห็นร่างของแม่เดินมาแต่ไกล เขาตีใจ

มาก และคิดว่า แม่คงให้อภัยเขาแล้ว จึงมาตามให้กลับบ้าน ด้วยความตั้งใจ ทำให้เด็กชายล้มคำสั่งสัญญา ที่ให้ไว้กับเหี้ยทองคำไปชั่วขณะ

“แม่ แม่ครับ รอดภัย” เขา ตะโกน

พายุรีบวิ่งไปหาแม่ เพื่อให้ทันพบแม่ ผ่านชนอไม้ล้ม และโชดหิน ไปหลายก้อน แต่พอผ่านพุ่มไม้ใหญ่ ร่างของแม่ก็หายไป เขาเข้าใจว่า แม่คงไปรออยู่ที่บ้าน พายุจึงรีบมุ่งหน้ากลับบ้านทันที

เมื่อพายุกลับไปถึงบ้าน เขารีบเปิดประตูเข้าไปหวังว่าจะพบแม่ ป่านนี้แม่คงเคล็ดอนไหวลำบากและหิว เพราะมันเลยเวลามานานมากแล้ว

“แม่ แม่อยู่ไหน?” เขา ตะโกน และเดินตรงไปหาแม่

แม่ไม่อยู่ในห้องนอน อาจจะอยู่ในห้องทำงานก็ได้ หรือไม่ก็ห้องเก็บของ แต่ก็ไร้ที่แวว เขาจึงออกมาที่ห้องโถงใหญ่ แม่หายไป แต่มีเหี้ยธรรมดาตัวหนึ่ง คลานออกมาจากใต้เตียงนั่ง ที่มุมหนึ่งของห้องโถง มันหยุดมองดูเด็กชาย

“นั่นมัน...”

พายุ รำพึงกับตัวเอง เมื่อสบตากับเหี้ยตัวนั้น เขาเพิ่งระลึกขึ้นได้ว่า พญาเหี้ยทองคำมาที่บ้านเพื่อเอาความรักมาให้แม่ เขาคิดว่า แม่อาจได้คุณคืนความรักไปแล้ว แม่คงยังไม่ตาย และซ่อน

ตัวอยู่ที่ไหนสักแห่ง แต่พญาเหี้ยก็หายไปด้วย
พวยคิดว่า มันอาจจะกลับไปในที่ของมันแล้วก็ได้
ตอนที่เขากลับบ้าน มันไปแล้วแต่กลับมีอีกตัวหนึ่ง
มาแทนที่ พวย ก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่ามันเกิดอะไร
ขึ้น

พวยไม่คิดเรื่องอื่นให้เสียเวลา เขาหันเหความ
สนใจไปที่แม่ดีกว่า

“แม่ ผมกลับมาแล้ว แม่อยู่ไหน?”

พวยร้องเรียกหาแม่อยู่นาน ก็ไม่พบ เด็กชาย
เดินตามหาแม่ ทุกซอกมุมของบ้าน ทุกย่างก้าว
ของเด็กชาย เหี้ยตัวนั้นจะเดินตามเขาไป ราวกับ
จะบอกอะไรบางอย่างแก่เขา น้ำตาของมันไหล
อาบแก้ม แต่พวยไม่ทันสังเกตเห็น

พวย เดินตามหาแม่จนเหนื่อยอ่อน มาจนถึง
ท้ายสวนหลังบ้าน และนั่งลงที่ม้านั่งสีเขียวตัวหนึ่ง
เขาเคยมานั่งที่นั่นบ่อยๆ แม่ก็อยู่ที่นี่ด้วย แต่เวลานี้
แม่ไม่อยู่แล้ว เขาเหนื่อยทั้งกาย เหนื่อยทั้งใจ ลึน
หวัง ที่จะได้พบแม่ พวยคิดว่า ถ้าแม่ยังอยู่ในบ้าน
จริง ก็น่าจะพบแล้ว เขารู้ดีว่า แม่ไม่สามารถออก
จากบ้านไปที่ไหนได้ เพราะเรียวแรงก็ไม่มี และแม่
ก็กลัวคนพวกนั้นมาก น้ำตาไหลออกมา โดยไม่
รู้ตัว มันคงไหลออกมา เพื่อปลอบโยนหัวใจน้อยๆ
ของเด็กชาย ให้หายเศร้าโศกลงได้บ้าง ต่อไปนี้เขา

ต้องอยู่คนเดียว ในบ้านอันใหญ่โต แต่มันจะมี
ประโยชน์อะไร ถ้าเขาขาดแม่

ขณะที่พายปล่อยให้จิตใจ ล่องลอยไปอย่างสิ้น
หวัง เห็นตัวนั้น ก็ค่อยๆ คลานเข้าไปหาเขา และ
เกยคอกที่ตักของเขาเบาๆ สายตาของมัน จ้องมอง
ใบหน้าของพาย อย่างไม่ลดละ มีหยดน้ำใสๆ ไหล
ย้อยออกมาจากดวงตาของมันอีกครั้ง หยดลงที่
มือของพาย เขาจึงก้มหน้ามามองเห็นตัวนั้น
สายตาของมันมีแววเศร้า มันแลบลิ้นเป็นจังหวะ
ราวกับจะบอกบางสิ่งแก่เขา

“แกร้องไห้ แกเป็นอะไร จะมาอยู่เป็นเพื่อน
หรือ?”

เห็น ผงกหัว ราวกับฟังคำถามของ พายรู้
เรื่อง

“แต่เราอยู่คนเดียวนะ จะอยู่ด้วยกันหรือ
เปล่า?”

มันก็ผงกหัวอีก พายจึงเดินเข้าบ้าน มันก็เดิน
ตามพายเข้าไปในบ้าน พายยังไม่หายคิดถึงแม่
เขาจึงเดินเข้าไปในห้องของแม่ ล้มตัวลงนอน
มองดูแคปซูลสีขาวของแม่บนโต๊ะแต่งตัว และคว่ำ
รูปถ่ายของแม่ที่หัวเตียง มาแนบกับอก ขณะที่
พายคิดถึงแม่อยู่เพลินๆ เห็นตัวนั้น ก็คาบหนังสือ
นิทานมาให้เขา สร้างความแปลกใจให้แก่พาย

พายลุกขึ้น ยื่นมือมารับหนังสือ วางบนเตียงข้างตัว

“แกก็อ่านหนังสือได้เหมือนกันหรือ?” เขาถาม เขิงหยอกล้อ

เหี้ยตัวนั้น แลบลิ้นเปิดหนังสือกางออก เปิดหน้านิทาน เรื่องที่เขาชอบมากที่สุด

“เรื่องนี้ แม่อ่านให้ฟังบ่อย แต่ทำไมแกไม่รู้ล่ะ ... รู้ว่า”

มันแลบลิ้นเป็นจังหวะ และจ้องมองหน้าพายนิ่ง จนเขารู้สึกว่า คงมีเรื่องราวอะไร ซ่อนอยู่ในดวงตาของเหี้ยตัวนี้ พายจ้องมองเข้าไปในดวงตาของมัน

...

ในช่วงเวลาอันสั้นเพียงไม่กี่วินาที พายก็เดาเหตุการณ์ภายในนั้นได้ทั้งหมด

“แม่ นี่แม่จริงๆ หรือ ทำไมแม่เป็นอย่างนี้”

ที่จริงเป็นความพลั้งเผลอของเขาเอง ที่ไม่รักษาคำสัญญาที่ให้ไว้กับ พญาเหี้ยทองคำ แต่มันก็ไม่ใช่ความผิดของเขามีใช่หรือ แม่ของใคร ใครก็รัก ใครก็ห่วง แต่ถ้าเขาไม่ได้รับการช่วยเหลือจากเหี้ยทองคำ เขาอาจจะไม่ได้พบแม่อีกเลยก็ได้ นับว่าโชคยังเข้าข้างพาย ที่ยังมีโอกาสรู้ว่า แม่ของเขายังมีชีวิตอยู่ เขาสูญเสียสิ่งหนึ่งไป แต่เขา

ที่ยังได้อีกสิ่งหนึ่งมาแทน แม้ว่าสิ่งนั้น จะไม่ใช่ของ
ที่ตัวเองใจ เพราะสิ่งทดแทนที่ได้มานั้น มาจากการ
ชดเชยวิบากกรรม ซึ่งพ่ายไม่ได้เป็นคนทำ เขา
ต่างหาก ที่ควรจะขอบคุณพญาเหี้ยทองคำตัวนั้น
ที่ทำให้เขามีโอกาสนี้

ในที่สุด พ่ายก็รู้ว่า เหี้ยตัวนั้น คือแม่ของเขา
มันตอบรับความรู้สึกนั้น ด้วยการชบคอที่ตักของ
พ่ายอย่างแผ่วเบา พ่ายรู้สึกเฉยใจและสงสารแม่
มาก จึงยื่นมือเข้าไปโอบกอดแม่ ที่อยู่ในร่างของ
เหี้ย

“แม่จะเป็นอะไรก็ช่าง ผมก็ยังรักแม่ครับ แม่
ไม่ต้องไปหาซื้อความรักจากที่ไหนอีกแล้วนะ ผม
จะให้ความรักกับแม่เอง ผมรักแม่ครับ”

เอเวอลีน ในร่างของเหี้ย รู้สึกเฉยใจในความ
ชั่วช้าของตน ที่ทำผิดพลาดมาตลอด เธอไม่
สามารถบอก หรืออธิบายความรู้สึกใดๆ ให้ลูก
ชายรับรู้ได้เลย แม้แต่คำขอโทษ เธอได้แต่ร้องไห้
เฉยใจไม่หยุด น้ำตาไหลพรากออกมาจากดวงตา
ราวกับสายน้ำไหลในลำธาร

และแล้ว ก็เกิดปรากฏการณ์ประหลาดขึ้น ...
น้ำตาของเหี้ย ได้สลายกลายเป็นพลังงานความรัก
ไหลเข้าไปเก็บอยู่ในแคปซูลของพ่ายจนเต็ม สร้าง
ความประหลาดใจให้แก่พ่ายไม่น้อย มันเป็น

พลังงานความรัก ที่ได้สะอาดและเข้มข้นที่สุด ที่
พ่ายเคยพบ

พ่าย รู้แล้วว่า แม้ว่าแม่จะทำสิ่งไม่ดีมาตลอด
ชีวิต แต่แม่ก็ลำบากผิดแล้ว มันเป็นความลำบากที่
ของผู้หญิงคนหนึ่ง ที่ทำชั่วเลวมาตลอดชีวิต เมื่อ
ลำบากได้ก็หายไปเสียแล้ว แต่มันก็เป็นความลำบาก
ที่ที่ต้องแลกมาด้วยน้ำตา และเป็นน้ำตาที่มาจาก
ความรักของแม่ ที่มีต่อลูก

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ความเศร้าโศกเสียใจ ก็
ครอบงำเธอเวดลิน ในร่างของเหยื่ออยู่ตลอดเวลา
และทุกครั้งที่เขาเสียใจ น้ำตาก็จะหลั่งไหลออกมา
ไม่ขาดสาย และสลายกลายเป็นพลังงานความรัก
ให้ลูกชาย

รุ่งเช้าของทุกวัน พายจะเอาความรัก ออกไป
เวชาย มันเป็นพลังงานความรัก ที่มีคุณภาพดี
ที่สุดและเข้มข้นที่สุด กว่าทุกคนในเมืองนี้ ... พาย
จึงได้อาศัยพลังงานความรัก ที่เกิดจากน้ำตาของ
เหยื่อผู้เป็นแม่ เป็นทุนเลี้ยงชีพ ไปจนกระทั่งสิ้น
อายุขัย

*“ความรัก ไม่ใช่ ความถูกต้อง
ความรัก ไม่ก่อให้เกิด ความเที่ยงธรรม
(รักมักลำเอียง)
ความรัก เป็นอารมณ์ ที่ทำให้มนุษย์*

อยู่ร่วมกันได้ อย่างผาสุก
และด้วยเหตุนี้ ความรักจึงเปรียบเสมือน
สายใยที่เชื่อมโยง เครือข่ายของสังคมมนุษย์
ให้คงอยู่และดำเนินต่อไป ตั้งแต่อดีต ปัจจุบัน
และอนาคต ตราบนิรันดร์.”

จบ.